

KINDEREN VAN DE ONDERGANG

DEEL 2 IN DE KINDEREN VAN DE TIJD-SERIE

Vertaald door Lia Belt

ISBN 9789083319643

NUR 333

1e druk 2023

Oorspronkelijke titel: *Children of Ruin*

Copyright © Adrian Czajkowski 2019. Oorspronkelijk gepubliceerd in 2019 door Macmillan, een merknaam van Pan Macmillan, een divisie van Macmillan Publisher International Limited.

Vertaling: Lia Belt

Redactie: Claudia Coenen en Erik Schreuder

Omslag Nederlandse uitgave & ontwerp binnenwerk:

Michael van Zijl

Omslagillustratie en -ontwerp © 2019, Macmillan Publishers International Ltd.

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Bisseling Literary Agency te Amsterdam.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16B Auteurswet 1912 het Besluit van 20 juni 1974, Stb. 351, zoals gewijzigd bij het Besluit van 23 augustus 1985, Stb. 471 en artikel 17 Auteurswet 1912, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3051, 2130 KB Hoofddorp). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) dient men zich tot de uitgever te wenden.

Voor Paulus

*Als jullie in het zaad van de tijd kunnen kijken,
zeg mij dan welk koren zal groeien en welk niet...'*

William Shakespeare, *Macbeth*

VERLEDEN 1

GEWOON
EEN ANDER
GENESIS

1.

Heel veel verhalen beginnen met een ontwaken. Disra Senkovi had decennialang geslapen. In die tijd was thuis zo'n beetje een heel leven verstreken. En een fractie van zo'n heel leven verstreek rondom zijn onbewuste gedaante; de tijdspanne langs de relativiteitshelling omlaag geperst door zijn nabijheid tot de snelheid van het licht. Maar voor hem bestond er geen tijd, alleen de vergetelheid van de koude slaap. Ze wisten nog hoe ze suspensiekamers moesten bouwen, vroeger.

Senkovi koos zijn eigen manier van ontwaken. Sommige van zijn collega's – de minder fantasievolle, vond hij – lieten zichzelf cruciale missie-informatie, nieuws van thuis en metingen van het schip toevoeren, zodat ze uit hun koude slaap kwamen met een hoofd vol data, klaar om achter hun stations te springen en met een voorsprong aan de dag te beginnen. Belachelijk, als je naging dat hun werk tientallen jaren zou duren. Senkovi was van de meeste van zijn collega's nooit zo onder de indruk geweest.

Maar hij, paradoxaal genoeg, liet zich wekken met een droom. Hij was aan het duiken in een warme, schone koraalzee die al lang voor zijn geboorte niet meer in die maagdelijke toestand had bestaan. De zon filterde door saffierblauw water. Onder hem lag zijn reconstructie van het verdwenen Groot Barrièrerif, een bonte rijkdom van rood-, paars- en groentinten zover het oog reikte, uitgestrekt als een buitenaardse stad. Rondom die metropool van koraal wemelde het van het leven dat zich op alle mogelijke manieren bevoog: zwemmen, propulsie, drijven, kruipen. Hij draaide rustig om zijn as en wierp een welwillende, god-achtige blik op zijn schepping, half slapend, half wetend, zodat hij wel blijdschap kon voelen omdat hij dit gecreëerd had, maar niet de pijn van het besef dat het origineel al lang voor zijn tijd was teloorgegaan. Eindelijk liet een van zijn speciale vrienden zijn aanwezigheid blijken, door zijn plooibare lijf via een spleet in de rotsen naar buiten te wurmen en behoedzaam naar hem toe te deinen. Ogen die tegelijkertijd wel en niet op die van hem leken, keken hem aan met het soort ersatzwijsheid dat de natuur verder alleen aan uilen schonk. Hij – al viel het bepalen van het geslacht van een octopus niet mee op deze afstand

– stak een arm naar Senkovi uit als Adam naar zijn godheid, en Senkovi liet zijn hand er langzaam naartoe drijven om de aanraking in ontvangst te nemen.

Het was een mooie droom. Hij had hem zelf geprogrammeerd: een complexe reeks van mentale stimulansen die putte uit zijn specifieke herinneringen en ze husselde tot iets semi-nieuws. Het bleef dromerig, onecht, maar dat was ook de bedoeling, dus dat was prima. Het had ook aanzienlijk wat inventiviteit gekost om hiervoor de scheepscomputers te hacken, aangezien ontmoetingen met zeefauna niet op het à-la-cartemenu van het wekprogramma stonden. Het lastigste onderdeel daarvan was niet het invoegen van de neurologische programmering in de scheepsdatabase, maar het uitwissen van zijn sporen. Tegen die tijd had hij echter al behoorlijk vaak toegang gezocht tot de missiesystemen, en niemand had het gemerkt. Senkovi had geconcludeerd dat de digitale beveiliging van het Terravormingsinitiatief van thuis erg, erg laks was, en toen had hij monter zijn schouders opgehaald en was doorgestaan met zijn gepruts. Wat was immers het ergste wat er kon gebeuren?

Tijdens zijn reizen door de virtuele architectuur van de missieprotocollen was Disra Senkovi ook op zijn eigen bemanningsprofiel en assessment gestuit. Extreme technische expertise was een vereiste voor alle bemanningsleden, maar hij was benieuwd naar de uitslagen van zijn persoonlijkheidsassessments. Een missie die meerdere decennia kon beslaan had twee belangrijke polen, en die trokken tegenovergestelde kanten op. De eerste was een inschatting van hoe goed een bemanningslid zou kunnen omgaan met lange perioden van geïsoleerd werken, afgescheiden van de rest van de mensheid en het verloop van de menselijke geschiedenis. Daarvoor was hij met vlag en wimpel geslaagd. De tweede draaide om nauw samenwerken met andere mensen bij wie je nooit weg kon, en hij was verbijsterd te lezen dat hij alleen om die reden bijna voor deze missie was afgewezen. Senkovi beschouwde zichzelf als een aardige, extraverte man. Had hij niet vanaf zijn negende pseudo-intelligenties gebouwd om gesprekken mee te voeren, en had hij zichzelf thuis niet – meer dan ieder ander bemanningslid – met huisdieren omringd? Er bestond toch zeker geen betere indicatie van een warme en liefdevolle menselijke aard? Hij had negentien aquariums

gehad, drie ervan groot genoeg om in te duiken. Veel van de aquariumbewoners waren goede persoonlijke vrienden van hem. Hoe kon iemand hem nou antisociaal vinden, laat staan zulke oneerlijke en kwetsende opmerkingen over hem maken?

Dat meende hij niet serieus, natuurlijk. Zij doelden op menselijke vrienden, en die waren nooit zijn sterkste punt geweest. Maar toch had hij er een paar en gedijde hij in een taakgerichte omgeving waarin iedereen naar een gemeenschappelijk doel toewerkte. En in zijn vrije tijd, nou goed, dan was hij misschien niet de gangmaker op elk feestje, maar hij trapte in elk geval ook niemand op de tenen. Naar zijn bescheiden mening bestond er ook geen levende ziel die meer van grapjes hield dan hij; alleen vond niemand anders zijn grappen leuk.

Maar hij was kennelijk net niet te aanstootgevend, in combinatie met zijn onmiskenbare competentie, om een plek bij de bemanning te verwerven, en vervolgens had een of andere combinatie van evaluaties en computer-subroutines hem naar voren geschoven als hoofd van het Terravormingsteam, één stapje onder het Opperbevel. Als je een ietwat gestoord genie in je team had, was het waarschijnlijk beter om hem te laten sturen dan roeien. Dat was letterlijk de opmerking van de psycholoog die de promotie had aanbevolen, en Senkovi, die zich ook tot dat dossier toegang had verschaft, koesterde het vermeende compliment.

Maar nu hadden ze hem wakker nodig. Senkovi strekte zijn arm uit in die onechte oceaan, maar de tentakel raakte nooit helemaal zijn vinger, en bovendien waren al zijn huisdieren allang dood en verdwenen van een Aarde op meer dan dertig lichtjaar afstand.

Disra Senkovi opende zijn ogen, zich ervan bewust dat zijn hemelse glimlach was meegekomen uit zijn droom en nog op zijn gezicht lag. Hij voelde zich verkwikt en klaar om aan de dag te beginnen. Een snelle rondvraag langs de scheepssystemen verzekerde hem ervan dat ze waren gearriveerd, dat hun lange, koude reis erop zat, dat het afremmen gestopt was. Hij ging zitten en rekte zich uit (meer voor de vorm dan vanuit enige noodzaak, maar hij was het gewend om allerlei dingen te doen omdat *mensen die nu eenmaal doen* om rekening te houden met de gevoelens van anderen). Zijn slaapcompartiment was niet verlaten, maar hij werd ook niet

omringd door druk rondlopende, gewekte bemanningsleden. Zijn optreden had een publiek van slechts één persoon: Yusuf Baltiel, de gezagvoerder.

‘Baas,’ groette Senkovi hem. Het gebrek aan context bij het feit dat Baltiel toekeek terwijl hij ontwaakte was verontrustend. Senkovi was graag op de hoogte van oorzaak en gevolg en was doorgaans slim genoeg om verrassingen te vermijden. Hij bevroeg het schip nog een keer en trof een grote hoeveelheid data onder embargo aan. Geblokkeerd voor hem, voor iedereen behalve Baltiel zelf. *Dat is niet best.*

‘Ik heb een second opinion nodig,’ liet Baltiel hem weten.

‘Laat me raden. De planeet is er niet.’ Dat was de grap geweest met de allereerste exosondes – soms meldden de data dat er een Aarde-type planeet was, maar bleken de indicatoren andere factoren te zijn, die samen alleen maar die indruk wekten. Al was er natuurlijk echt een sonde hiernaartoe geschoten, sneller dan een bemand schip kon vliegen, die had bevestigd dat er echt een planeet aanwezig was, geschikt voor terravorming. Ze zouden toch zeker niet op basis van een gril een bemande missie op pad sturen? Senkovi had echt geen zin om te moeten omkeren naar huis.

‘Er is een planeet.’ Nu pas merkte Senkovi de merkwaardige spanning in Baltiel op, een man die zichzelf doorgaans totaal in de hand had. Hij stond bijna als een aangeslagen snaar te vibreren. ‘Er is een planeet,’ herhaalde hij. ‘Er is alleen een probleem. Ik hou het voorlopig nog even stil, maar dit is te veel om in mijn eentje over te beslissen. Jij moet meekijken.’

Vanwege het embargo – wat Senkovi nogal een kinderachtige aanpak vond – moesten ze daadwerkelijk naar Opperbevel lopen om te bekijken waarover Baltiel zich zo opwond. Alle anderen lagen nog vredig in de vriezer, dus voor wie was al dit toneelspel nodig? Hij bleef vragen op het systeem afvuren om te achterhalen wat hij wel en niet mocht weten. De computer kon hem niet vertellen wat verboden was; tot hij met zijn vragen een gevoelige snaar raakte en het systeem dichtklapte. Daadwerkelijk van A naar B lopen was iets wat, vond Senkovi, allang had moeten worden afgeschaft. Zijn benen hadden moeite met de rotatiezwaartekracht; hij moest zich met

O-benen langs de rand van de bemanningsring slingeren, terwijl Baltiel met ferme pas voor hem uit beende. Baltiel blokkeerde ook alle transmissies naar huis, ontdekte hij onbehaaglijk, ondanks het feit dat urgente hulpkreten van Senkovi er dik dertig jaar over zouden doen om daar aan te komen. Alsof hij een op moord beluste Baltiel zo lang van zich af zou kunnen houden, of überhaupt.

‘Vertel het gewoon, baas,’ klaagde hij tegen diens rug.

Baltiel bleef staan en draaide zich om. Zijn gezicht bevatte een gloed waarvan Senkovi ineenkromp. Zijn eerste gedachte was: *hij heeft God gevonden*, en dat betekende allerhande extra niet-goede dingen, vooral gezien het meest recente nieuws van thuis. Hij had terloops wat door de updates gebladerd; allemaal al decennialang achterhaald, maar het leek erop dat de Aarde een tijdje terug wat problemen met anti-wetenschapsterrorisme en zo had gehad. *Blij dat ik in de ruimte ben, man.*

‘Je moet het zien.’ Dat zei Baltiel niet alleen om mysterieus te doen. Hij had zichtbaar aanstalten gemaakt om zijn onthulling te doen, maar had het niet gekund.

Na nog honderd rubberachtige passen kwamen ze aan bij Opperbevel, waar grote schermen zonne- en planetaire data en een visuele representatie weergaven van het stelsel dat ze nu eindelijk hadden bereikt. Het heette Tess 834, naar de oude satelliet in een baan om de Aarde die het stelsel voor het eerst aan het firmament had ontdekt.

Senkovi begon met de grote dingen: hij keek of de ster niet op het punt stond een nova-uitbarsting te ondergaan en zocht naar belangrijke verstoringen of lacunes bij Tess 834b, c en d, de drie kolossale gasreuzen die het midden van het virtuele planetarium vulden. Die hadden het privilege van de eerste paar letters van het alfabet omdat zij dankzij hun massa als eerste door de instrumenten van de Aarde waren ontdekt. Twee ervan waren niet veel kleiner dan Jupiter, een andere een behoorlijk stuk groter. *Mooi meteorenscherf voor onze binnenwerelden*, dacht hij. De letters e en f lagen verder naar buiten: monsters van steen en ijs die hun eenzame pad aflegden in de uit- hoeken, waar de zon van dit stelsel weinig meer was dan een van de vele sterren. En die binnenwerelden, daar waren er drie van. Een ervan rolde haast door de bovenste atmosfeer van de ster, de andere

twee waren naaste buren in de brede bewoonbare zone, maar zo verschillend als twee broertjes maar konden zijn. Senkovi haalde meer data op, nog steeds zoekend naar het probleem. De buitenste van de twee, Tess 834g, was een beetje kleiner dan de Aarde, glanzend met een ijzige albedo door een ijle atmosfeer zonder broeikasgassen. Alle warmte die die kant op kwam, werd gewoon meteen teruggekaatst naar de ruimte; bewoonbare zone of niet, Goudhaartje zou er alleen stijf bevroren havermost aantreffen, behalve tijdens de periode van hoogzomer rond de evenaar. De andere, hun bestemming Tess 834h, was warmer dan de Aarde en iets groter, met een drukkende atmosfeer die juist jaloers alle warmte van de zon vasthield. Er was een maan, groot genoeg om met zijn zwaartekracht getijden te veroorzaken en de planeetas stabiel te houden, en initiële scans wezen op de aanwezigheid van de meeste elementen die nuttig waren voor menselijk leven. Een planeet die goed bewoonbaar te maken zou moeten zijn zodra ze de terravormers erop loslieten. Ze konden hier met minimale inspanning een functionerende ecologie installeren, en op een dag konden hier dan mensen wonen. Of misschien zou dat gestoorde mens van een Kern hierheen komen om in naam van de wetenschap onuitsprekelijke dingen te doen. Veel leden van het terravormingsteam ergerden zich aan hun roemrijke voorvechtster en leidster Avrana Kern, omdat haar prioriteiten niet leken overeen te komen met hun missiestatement, terwijl Senkovi zich aan haar ergerde omdat zij alle leuke dingen deed die hij ook liever zou doen.

‘Dit oogt allemaal...’ *Goed*. Alleen oogde het allemaal een beetje té goed, nu hij erbij stilstond. Het zuurstofgehalte, vooral op Tess 834h, was hoger dan hij had verwacht. ‘Eh... wat moet ik...’

‘Dit was een van de laatste surveys,’ zei Baltiel over zijn schouder. ‘Tegen die tijd waren ze erg gefocust. Ze zochten al niet meer naar de andere dingen. De eigenaardige dingen.’ *De echte dingen*. Dat zei hij niet, maar Senkovi hoorde een schim van die gedachte tussen de regels door.

Het schip had een eigen survey uitgevoerd terwijl ze naar het Tess 834-stelsel vlogen, met veel betere instrumentatie dan de oude exosondes, en had een gedetailleerd plaatje samengesteld van de terravormingsuitdaging die voor hen lag. Het schip zelf had zich niet verbaasd over de data, er niet bij stilgestaan dat het een ontdek-

king deed. Net als de exosonde kon het alleen datgene zien waarnaar het zocht. Senkovi had soortgelijke moeilijkheden. Hij opende zelfs het beste visuele beeld van de planeet, opgenomen terwijl het schip erlangs suisde om rondom de roodoranje zon af te remmen. Eén enkel bruin megacontinent, inktblauwe zee, spiraalvormige wolkenflarden. ‘Dit ziet eruit als ideaal terravormingsmateriaal, eerlijk gezegd...’

Maar Baltiel hield zijn mond, en uiteindelijk verdween elk geluidje in de kamer in de peilloze leegte van zijn stilte. Hij wachtte tot Senkovi de data als een optische illusie zou omgooien en de andere kant van het verhaal zou zien. Uiteindelijk lukte het Senkovi om niet langer naar de data te kijken zoals de exosonde, maar ze te lezen als een mens, en toen werd hij ook heel stil.

Ze waren verder bij de Aarde vandaan dan mensen ooit waren geweest, na een generatie van reizen vanaf een planeet vol politieke wanorde, om deze verre bol het leven te schenken. Maar ze waren te laat gekomen.

Het leven was er al.

2.

Het terravormingsschip heette de *Aegean*, waarvan iedereen behalve Senkovi en Baltiel aannam dat het gewoon weer een naam was uit de elektronische lijst van niet-krenkende scheepsnamen die in een computer werd bijgehouden. Senkovi had zelf de dataketen gehackt en *Maratha* veranderd in *Aegean* omdat hij die naam mooier vond, maar dat hoefde verder niemand te weten; ze hadden wel wat anders aan hun hoofd.

De *Aegean* had een dertienkoppige bemanning, en ze waren nu allemaal wakker. De datasfeer van het schip gonsde doordat elf mannen en vrouwen probeerden te achterhalen wat er aan de hand was. Senkovi had liever gewoon de informatie openbaar gemaakt of ze helemaal niet geïnformeerd, maar Baltiel was in wezen een showman, en bovendien stond hij op het punt een nogal radicale afwijking van hun missie voor te stellen. Senkovi, met voorkennis, werkte al aan zijn eigen tegenvoorstellen, want hij was hierheen gekomen met een reden en hield er niet zo van als mensen aan zijn routines morrelden, zelfs al waren het routines die tientallen jaren eerder waren bepaald.

Baltiel en hij waren druk geweest voordat ze de anderen hadden gewekt. De *Aegean* vloog nu in een stabiele baan om Tess 834h, hoewel het data-embargo van de gezagvoerder zich ook uitstrekke tot de zichtschermen die een vensterachtig uitzicht op de wereld beneden konden bieden. De twee vroege vogels hadden een lange-afstandsverkenner gebouwd voor een speciale missie in de atmosfeer. Eigenlijk was het grondig desinfecteren van het ding het ingewikkeldste geweest. Sommige aardse microben konden een vacuüm en de vrijkomende hitte bij een terugkeer in de atmosfeer overleven, en een eeuw van ruimtevaart had een bizarre nieuwe habitat gecreëerd waaraan bepaalde bacteriën en schimmels zich hadden aangepast. Meestal was dat geen punt van zorg voor terravormers, die immers de taak hadden om zo veel mogelijk nieuw leven op planeten te brengen. Maar Baltiel nam geen risico's. Ze hadden hier met een levende wereld te maken, en het laatste wat hij wilde, was er een of andere bacteriologische apocalyps op loslaten.

En dus hadden ze het ding geprint, het vanuit het niets opge-

bouwd in een steriele omgeving en het afgedekt met schuimrubber de ruimte in gestuurd, waar het rubberen pantser zichzelf afpeldde totdat alleen de smetteloze verkenner overbleef, nog onaangeroerd door mensenhanden.

Vervolgens hadden ze hem de atmosfeer van de planeet in gestuurd om een kijkje te nemen. Senkovi's fantasie spiegelde hem algenpoelen, bacteriematten en stromatolieten voor. De geschiedenis van het leven op Aarde was een lang tijdperk van primitieve eencelligen, solitair of samengeklonterd in provisorische, ongeorganiseerde kolonies. Complex leven was enkel het recente laagje schuim boven op een groot vat vol prokaryoten die zich voedden en deelden en stierven. Dat was wat ze hadden verwacht te vinden: een schuimlaag van ongedifferentieerd leven langs de kustlijnen van dat ene megacontinent.

Maar toen was de verkenner ver genoeg afgedaald om beelden te gaan opnemen. Baltiel en Senkovi hadden gestaard en gestaard, hun indrukken bijgesteld en elkaar aangekeken. Senkovi verstremgelden zijn vingers en overpeinsde de implicaties voor zijn werk; Baltiel bleef stokstijf zitten, als een man die een roeping ontving.

Ze stuurden de verkenner een eigen baan om de planeet in en droegen de scheepscomputer op om de anderen te wekken, en nu zaten ze hier bij elkaar, wachtend tot Baltiel het gordijn opzij trok en hun de magie liet zien.

'Jullie zullen je wel afvragen of ik gek ben geworden,' sprak Baltiel hun toe. In feite had hij gemonitord welke vragen ze aan de scheepssystemen hadden gesteld en hij had zijn Opperbeveltoegangsrechten gebruikt om de gesprekken tussen hun implantaten af te luisteren. Sommigen dachten inderdaad dat hij een of andere inzinking had gehad als gevolg van het koudslaaproces, al zou dat onmogelijk moeten zijn met deze moderne units. Anderen hadden het nieuws van Aarde opgepikt, alle signalen die de *Aegean* waren nagereisd, en waren tot de onbehaaglijke conclusie gekomen dat er – al eenendertig jaar geleden – een oorlog woedde op Aarde. Stond Baltiel op het punt zich uit te spreken voor de ene of andere partij? Stond hij op het punt enkelen van hen te beschuldigen als anti-wetenschapscollaborateurs? Het conflict dat thuis broeide – eenendertig jaar geleden, althans – ging dieper dan wetenschap

versus conservatisme, maar aangezien zij wetenschappers waren, was hun kijk op de zaak van nature vertekend.

Een aantal van hen had geprobeerd zijn embargo te omzeilen om meer informatie te krijgen of, in het geval van doctor Erma Lante, een verslag naar huis te sturen. Maar Senkovi, nu Baltiels bereidwillige medesamenzweerder, had al hun pogingen weten te dwarsbomen; stropers zijn immers de beste jachtopziemers. En wat Lante dacht dat ze met een verslag naar huis zou bereiken, op deze afstand, was een volslagen raadsel. Ze vormden hun eigen staatje van dertien burgers, afgesneden van de menselijke vooruitgang, een geïsoleerd eilandje in een oceaan zo groot als het universum.

‘Kijk maar gewoon,’ zei Baltiel toen hij de groep in een briefingruimte op de *Aegean* had verzameld en zijn geselecteerde scènes uit de film van de verkenner had klaargezet.

Het beeld daalde vanuit een bewolkte hemel met makreelachtige strepen af naar een grote, rossig-bruine kom doorsneden met een paar bergketens die aan half begraven ruggengraten deden denken, of hechtingen die het megacontinent bij elkaar hielden. Dit was het hete, droge hart van de tropische breedtegraden. De drone vloog rustig over een stofvlakte zo groot als Azië; van deze afstand, zonder vergroting, leek die bijna geheel uniform. Maar toen begon de verkenner aan een beheerste afdaling. Data over hoogte, temperatuur en dergelijke rolden in constant veranderende voetnoten over de schermen.

Heel even had het daar beneden ook het oude Mars kunnen zijn, op het gebrek aan kraters na. De wereld was een woestijn: schroeiend heet en onherbergzaam. Rijp voor de bouw van een nieuw Eden voor de mensheid.

De verkenner zakte nog lager en vloog door naar het noordoosten. Verderop was een streep duisternis waar de nacht begon. De beelden begonnen die nacht te naderen en het uitzicht verschoof, zoomde uit, ging met rukken naar rechts; dat kwam door Baltiels nogal onhandige nabewerkingen, aangezien hij een dromer was maar niet per se een kunstenaar. Er lagen meren in de woestijn, al was onduidelijk wat erin zat. Ze sprongen het oog tegemoet vanuit de saaie bruine vlakte: geel, ijzerhoudend rood, het blauwgroen van

koperverbindingen, vaak met concentrische ringen van de ene onwaarschijnlijke, giftig ogende kleur binnen in een andere en weer een andere. Het leken wel loosvijvers van een fabriek die elk moment kon worden gesloten door de milieulobby, de oevers bedekt met korsten van glinsterende kristallen. Ze waren fraai om te zien, maar een schoolvoorbeeld van iets wat vijandig tegenover menselijk leven stond. Het scherm gaf een buitentemperatuur weer van eenenzestig graden Celsius.

De verkenner daalde nog verder af. Er was geen geluid bij de opnames, en er zou ook niets te horen zijn geweest. Alleen de wind, het ritselen van gruis en het gebrul van de luchtschoepen van de machine, die hard moesten werken om de motor niet te laten oververhitten. Er zaten tekeningen in het stof rondom de vijvers, en ook in het giftige water zelf: complexe radiale patronen, als donkere sneeuwvlokken die zich eindeloos vertakten en elkaar raakten. Baltiel dacht dat het een soort bacteriekolonies moesten zijn; Senkovi voerde aan dat ze evengoed anorganisch konden zijn. Maar dit waren de minst opwindende beelden die hij aan de rest van de bemanning wilde laten zien; hij was immers een showman.

Baltiel had ingeschat dat zijn publiek een beetje rusteloos zou kunnen worden nadat ze bijna een halfuur naar een buitenaardse woestijn hadden gekeken. Het uitkijkpunt van de verkenner verschoof nu naar de rij tanden van een van de bergketens. Het beeld werd versterkt en ingezoomd totdat daar een stip verscheen, bewegend langs de rode rotswand. Zelfs met de grootste versterking van de camera was lastig te bepalen waarnaar ze keken. Er bewoog iets lichtgekleurds door de lucht; het menselijk oog probeerde er een vogel in te zien, of een machine. De verkenner ging er zo snel mogelijk naartoe, achter dat ding aan. Nu leek het eigenlijk nog het meest op een dun plastic tasje dat gevangen was in de wind, duikelend en weer opstijgend.

Waar de woestijn plaatsmaakte voor de bergen was de wind sterk; op de vlakte had hij vrij spel gehad, maar nu stonden ineens die oprijzende rotsplaten in de weg. De verkenner filmde wolkenflarden met roodbruin gruis, stofduivels, een groot complex van thermieken die allerlei fijne deeltjes de hogere atmosfeer in tilden. De camera was de plastic tas even uit het oog verloren; nu zwenkte hij

weer het beeld in, veel dichterbij. De verkenner ging omhoog, boven de bergtoppen nu, en keek omlaag. Het ding – het onbetwistbaar levende ding – zocht zich loom golvend een weg langs de bergketen.

‘We denken dat het een doorsnee van meer dan tien meter heeft,’ becommentarieerde Baltiel, want de verkenner gaf weinig inlichtingen over de schaalgrootte.

Het was net een kwal: een ding opgebouwd uit absurd dunne laagjes, radiaal van vorm, dat op de wind reed en tentakels achter zich aan sleepte die amper zichtbaar waren, behalve wanneer ze glinsterden in het zonlicht. Baltiel volgde het ding een hele poos. Het was niet simpelweg rondwaaïend spul dat aan de genade van de elementen was overgeleverd, want een of andere structuur in het inwendige paste doorlopend de vorm en afmetingen ervan aan, alsof een bemanning de zeilen hees en weer reefde. De stemming onder het publiek was dat Baltiel misschien alleen maar zag wat hij wilde zien, maar iedereen zag een gigantisch vliegend neteldier. Iedereen zag het buitenaardse wezen. Wat ze ook van Baltiels conclusies vonden, de stemming van het publiek was voor altijd veranderd, net als zijzelf.

Zij waren de eerste mensen die een levensvorm zagen die geheel op een andere wereld was geëvolueerd, die niets aan de Aarde te danken had.

‘Dit is nog niets,’ liet Baltiel hun weten, en hij schakelde over naar het volgende nummer op zijn buitenaardse playlist.

Dit was een van zijn favorieten, vanuit pure artisticeit. De verkenner zweefde door een nachthemel en het land beneden leek kaal en ruig, maar vlak. Dit was ook weer een deel van de woestijn, maar dan de gematigde hooglanden, een plateau met ongeveer dezelfde grootte (en door puur toeval ook dezelfde vorm) als Texas. De maan van de planeet was een smalle sikkkel aan de hemel. De camera’s van de verkenner deden hun best om het licht te versterken. De grond had een merkwaardige textuur, met spiralen van geknotte clusters als gesloten vuisten, elk op een eigen open plek met tussenruimte tot de burens.

De timing was pure serendipiteit; de verkenner (bestuurd door Baltiel) probeerde nog te bepalen waar hij naar keek toen het och-

tendgloren over de rand van de wereld stroomde en zijn rode licht verspreidde. Zodra het dag werd op het plateau, openden de vuisten zich en vouwden ze vijf armen naar buiten. Aan de binnenkant waren ze heel donker; niet het groen van chlorofyl of wat voor andere kleur dan ook, waardoor ze meer op zonnecellen dan op planten leken, en toch namen ze het zonlicht op voor een soort uitwisseling die aan fotosynthese deed denken. En waarvoor? Hun wereld was begrensd tot het plateau dat ze als een tapijt bedekten. Of misschien was deze sessiele vorm alleen maar het volwassen exemplaar en reden hun larven mee op de wind, waar ze werden gevangen en opgegeten door die enorme kwallen... Misschien, misschien. Op dit punt werden alle speculaties van Baltiel en de anderen gewoon een soort spugen in de orkaan van het onbekende.

Nu zweefde de verkenner boven de zee, maar dat was een medium waarvoor hij ongeschikt was, want het water was bijna volledig opaak. Er bewoog iets vlak onder het wateroppervlak: een enorm rond ding als een bleke schaduw, glinsterend in de inktachtige oceaan. Omdat hij er niet meer van kon zien, vloog de verkenner door. Nu zagen ze kleine klonten op de golven deinen; 'klein' als in groter dan mensen, maar de donkere oceaan was zo enorm uitgestrekt dat alles erbij in het niet viel. Ze waren doorschijnend, aderig. Baltiel dacht dat het onvolgroeide luchtkwallen waren. Misschien, misschien.

Hij liet hun ook de polen zien. Er was daar geen land, geen ijs, maar alleen een raar soort wier met slierten en krullen en bloemen, dat zich over honderden vierkante kilometers uitstrekte. Alles was ingedeeld in naven en spaken, die van bovenaf een bizar mozaïek vormden. Net onder het oppervlak van de kluwen was constante beweging te zien; het zag er levend maar onbezield uit.

Inmiddels stelde niemand meer vragen aan de computer. Niemand probeerde nog het embargo te omzeilen. Hij had hun volle aandacht, en wie kon ze dat kwalijk nemen? En dan had hij het beste nog voor het laatst bewaard.

De laatste reeks beelden was van de grens tussen land en zee, een

plek afgeschermd van het bloedhete binnenland door de bergen die de vochtige lucht openbraken en alle regen die hij te bieden had eruit schudden. Hier waren ze op de hoge breedtegraden, nog steeds warm naar aardse maatstaven, maar verfrissend koel vergeleken met de moordend hete tropen. Het oog van de verkenner suisde over een vlak landschap van poelen, kreken en modder, een eindeloos zoutmoeras. Overal was leven dat bloemen, bladeren of andere buitenaardse organen spreidde voor de zon of wortels in de zilte grond uitstreekte om er mineralen uit te onttrekken. Of misschien deden ze wel iets anders, een of ander buitenaards proces dat geen aards equivalent had. Alles was laag en gedrongen; de biologie van deze wereld had niets geproduceerd wat een hoge boom overeind kon houden. Alles was zwartachtig, met iriserende vleugels blauwgroen of roestrood. De verkenner ging lager vliegen toen zijn lenzen beweging detecteerden. Iets schoot tussen de machine en de grond door, iets met vleugels dat beslist geen kwal was. Het was bleek en snel en vloog heel anders dan een vogel, met rukkerige staccatobewegingen door de lucht. Zodra het weg was, begon de beweging op de grond weer, waaruit de toeschouwers onvermijdelijk een verhaal van prooi en vliegende predator destilleerden. Een soort puntige stenen kwamen wiebelend in beweging om traag de randen van de poelen af te grazen.